

Bilag.

Spørgsmål:

Under henvisning til Grünbaums udtalelser den 3. februar 1971 under førstebehandlingen af forslag til folketingsbeslutning om beskatning af kursgevinster (Folketingstidende sp. 3567 f.) anmoder udvalget om et udkast til et forslag om ændring af skattelovgivningen, hvorefter kursfortjenester i låneforhold skal medregnes i den skattepligtige indkomst, når kursen er fastsat som led i låneaftalen. Udvalget anmoder samtidig om finansministerens bemærkninger til udkastet.

Svar:

I de tilfælde, der nævnes i spørgsmålet, kan en kursgevinst opstå i følgende situationer:

1) Den oprindelige långiver beholder fordringen og opnår en kursgevinst, når låntageren betaler afdrag på gælden eller indfrier den helt.

2) Den oprindelige långiver opnår en kursgevinst ved at sælge fordringen til en anden for en højere kurs end den, der blev anvendt ved ydelsen af lånet.

3) Hvis den under 2) nævnte køber af fordringen erhverver den til en kurs under pari, får han en kursgevinst, når låntageren betaler afdrag til ham eller indfrier hele gælden.

Den ordning, der nævnes i spørgsmålet, måtte sikkert omfatte alle de 3 nævnte situationer. Hvis man holder tilfældene under 3) udenfor, vil det nemlig være for let at komme uden om ordningen. Det kunne gøres på den måde, at A yder B et lån til f. eks. kurs 80, hvorefter A sælger fordringen til C — ligeledes til kurs 80. Gevinsten ved afdrag på eller indfrielse af gælden vil da tilfalde C, der ikke skal beskattes af gevinsten, såfremt tilfældene under 3) ikke medtages. Tænker man sig, at A og C er to aktieselskaber, som er knyttet til samme koncern, vil arrangementet antagelig kunne gennemføres uden nævneværdige ulemper for långiveren.

I nedenstående udkast er der herefter regnet med, at alle de 3 omtalte situationer

skal medtages. Det er endvidere forudsat, at kursgevinst på offentlige obligationer skal holdes uden for ordningen (jfr. herom hr. Grünbaums udtalelser i Folketingstidende sp. 3570 f. n.-3571). Der er regnet med, at reglerne i givet fald kan indsættes i ligningsloven som nye §§ 1 A, 1 B og 1 C.

Udkast.

„§ 1 A. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes fortjeneste eller tab ved afhændelse eller indfrielse af private gældsbreve, når det i låneaftalen er bestemt, at lånet ydes til en kurs under 100. Tab ved indtrådt uerholdelighed sidestilles med tab ved afhændelse.

Stk. 2. Ved indfrielse på én gang samt ved afhændelse opgøres fortjenesten eller tabet som forskellen mellem indfrielses- eller afhændelsessummen og anskaffelsessummen for gælds brevet.

Stk. 3. Sker indfrielsen gennem afdrag, opgøres fortjenesten som en procentdel af afdraget. Den nævnte procentdel skal svare til det antal procenter, hvormed kurs 100 overstiger den kurs, hvortil fordringen er erhvervet. Et eventuelt tab kan først fra drages, når fordringen afhændes eller er uerholdelig på et tidspunkt, hvor restgælden kan kræves betalt ifølge låneaftalen.

§ 1 B. I de tilfælde, der er nævnt i § 1 A, kan skyldneren i gældsforholdet ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst fradrage det kurstab, han konstaterer ved indfrielse af gælden. Sker indfrielsen gennem afdrag, finder § 1 A, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse ved opgørelsen af tabet.

§ 1 C. §§ 1 A og 1 B gælder ikke i tilfælde, der omfattes af § 4.“

Udarbejdelsen af *ikrafttrædelses- og overgangsregler* må forudsætte, at der gives direktiver om, hvorledes allerede indgåede låneaftaler skal være stillet under nyordningen. Tænker man sig, at de i princippet skal behandles efter de hidtil gældende regler, kan det formentlig ikke undgås, at